

ION MIRCEA

Violoncelul

Un tânăr (nu l-ai mai văzut?)
ochelarii-n rame de bagà,
umil și tandru sub părul lui fenomenal,
cum cineva i-ar fi așezat pe creștet un animal de aur
și-acum îmbrățișându-și sub pelerina de ploaie violoncelul,
o lebădă uriașă, de lemn
și-acum sărutând diapazonul
și-acum regretând acești pereți îndepărtați ai lumii.

El e toamna, un băiat e toamna,
ochelarii-n rame de bagà,
El e toamna, un băiat e toamna,
umil și tandru purtând pe creștet un animal de aur,
El e toamna, un băiat e toamna,
sărutând diapazonul,
El e toamna, un băiat e toamna,
îmbrățișând o lebădă de lemn.

Ființa lui se desface-n
ființa mea ca un sul,
ca numărul 800 în numărul 1,
eu nu o pot vedea decât pe măsura mea,
dar ea e uriașă.

Precum în propriul marsupiu, cangurul.
Precum lumina
primelor corpuri
cerești înainte de amurg
poate răni întreaga imagine a zilei.
Precum cuplul oglindindu-se în bazinul morților.
Precum focul văzut printr-un perete de apă.
Precum caisul în sâmburele amar.
Precum defunctul e spațiul, nu spațiul din el e defunct.

El e toamna, un băiat e toamna,
ochelarii-n rame de bagà,
El e toamna, un băiat e toamna,
umil și tandru pe creștet purtând un animal de aur,
El e toamna, un băiat e toamna,
sărutând diapazonul,
El e toamna, un băiat e toamna,
îmbrățișând o lebădă de lemn.